

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobkyně: **Český národní symfonický orchestr, o. p. s.**
sídlem Weilova 1144/2, 102 00 Praha 10
zastoupený společností Daně & Daně s. r. o.
sídlem Oborného 299/10, 709 00 Ostrava-Mariánské Hory a Hulváky

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství, IČO 72080043**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2020, č. j. 16768/20/5300-22443-607102,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání a byla potvrzena rozhodnutí – dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty vydané Finančním úřadem pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“), konkrétně:

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

- dodatečný platební výměr č. j. 3001403/19/2010-53522-111036 ze dne 9. 4. 2019 za zdaňovací období září 2015, kterým byla žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty ve výši 134 589 Kč, a současně tak vznikla povinnost uhradit penále ve výši 26 917 Kč,
- dodatečný platební výměr č. j. 3095431/19/2010-53522-111036 ze dne 9. 4. 2019 za zdaňovací období listopad 2015, kterým byla žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty ve výši 316 260 Kč, a současně tak vznikla povinnost uhradit penále ve výši 63 252 Kč,
- dodatečný platební výměr č. j. 3103032/19/2010-53522-111036 ze dne 9. 4. 2019 za zdaňovací období prosinec 2015, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty ve výši 165 060 Kč, a současně tak vznikla povinnost uhradit penále ve výši 33 012 Kč.

Uvedené dodatečné platební výměry byly vydány na základě výsledků kontrolních zjištění správce daně uvedených ve Zprávě o daňové kontrole provedené dne 30.6.2015, podle kterých žalobkyně v předmětných zdaňovacích obdobích uplatnila nárok na odpočet daně ve výši 615 909 Kč v rozporu s § 72 odst. 1 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“), avšak neprokázala, že předmětná plnění (reklamní služby poskytované na velkoformátových obrazovkách i v mobilní kampani na autech) přijala od dodavatele a v rozsahu uvedených v daňových dokladech.

2. Proti uvedeným dodatečným platebním výměrům podala žalobkyně odvolání, v němž namítala nesprávné posouzení reklamních služeb, nesprávné vyhodnocení důkazních prostředků a svědeckých výpovědí a námitky týkající se spisu a ukončení daňové kontroly.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně v přiznáních za zdaňovací období září, listopad a prosinec roku 2015 tvrdila nárok na odpočet daně, mj. z plnění od společnosti ETRUSK MEDIA, s. r. o., Alfonse Muchy (dále jen „ETRUSK MEDIA“). Správce daně však poté, co mu byly předloženy daňové doklady, zjistil, že existují důvodné pochyby o tom, zda žalobkyní deklarovaná zdanitelná plnění, která jí měla poskytnout uvedená společnost, opravdu přijala tak, jak je na žalobkyní předložených daňových dokladech uvedeno. Tento deklarovaný dodavatel žalobkyně měl totiž v obchodním rejstříku zapsán předmět činnosti odlišný od reklamní činnosti, jako reálnou ekonomickou činnost vykazoval výrobu a renovaci nábytku, neměl kontakty či prezentace na internetu, zaměstnancem dodavatele byl člen správní rady žalobkyně pan P. H. a jeho subdodavatelé byly vesměs nekontaktní osoby.
4. Žalovaný se proto ztotožnil se správcem daně v tom, že bylo podstatné zkoumat, zda jsou naplněny hmotněprávní podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně zákonem předpokládané v § 72 odst. 1 ZDPH, konkrétně, zda na dokladech tvrzené plnění bylo přijato tak, jak je deklarováno, a zda toto plnění bylo použito v souvislosti s ekonomickou činností žalobkyně.
5. Dle správce daně i žalovaného však žalobkyně k výzvě správce daně ze dne 21. 12. 2016 a v průběhu daňové kontroly prokázání přijetí a použití zdanitelných plnění v průběhu řízení nikterak neozřejmila. K prokázání nároku na odpočet daně nevedly jí předložené fotografie reklamních spotů a videozáznam ani výpovědi svědka pana P. H. – zaměstnance ETRUSK MEDIA ani zjištění ohledně dalších obchodních vztahů

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

žalobkyně se společnostmi Sound Trust, s. r. o., a Prague Proms, o. p. s., které spojuje ve vedoucích funkcích jednatele a ředitele tatáž osoba, která je také ředitelem žalobkyně – pana J. H. Ten potvrdil zpracování reklam pro žalobkyni a jejich předání pro ETRUSK MEDIA a uvedl místa, kde byla reklama prezentována, avšak své výpovědi dle žalovaného paušalizoval na všechny jím obhospodařované společnosti, přičemž z daňových dokladů a evidence nebyla zjištěna žádná přefakturace služeb pro žalobkyni na společnost ETRUSK MEDIA.

6. Podle zjištění už před správcem daně reklamní spoty na velkoplošných obrazovkách uvedené na přijatých daňových dokladech od ETRUSK MEDIA byly realizovány na reklamních plochách provozovaných společností BONUSS – CZ (dále jen „BONUSS“), která v odpovědích na výzvu správce daně uvedla, že provozuje reklamní velkoplošné obrazovky na obchodním domě Kotva, na Andělu a na ulici Jihlavská Kačerov a že na uvedených plochách byly zobrazovány spoty s reklamou na akce žalobkyně, přičemž cena za tuto kampaň obsahovala pouze transakční náklady. Uvedla ceny za jednotlivé měsíce zdaňovacího období, které žalovaný shledal za neadekvátní cenám, které byly vyfakturovány žalobkyni společností ETRUSK MEDIA. Z fotografií a videozáznamu předložených žalobkyní k roku 2015 byla prezentována reklama do května 2015 a na festivalu Prague Proms, nešlo tedy ztotožnit zdaňovací období k dalším snímkům z míst Letňany a Prosek a nebylo možné věrohodně převzít další místa a datum pořízení, neboť tyto údaje byly dodatečně žalobkyní dopsány. K identifikaci reklamních ploch na obchodním domě Kotva a na Andělu a v ul. Českobudějovická správce daně dohledal provozovatele BONUSS, avšak reklamy se nepodařilo časově ztotožnit s obdobím na daňových dokladech.
7. Žalovaný vycházel z rozsáhlých šetření správce daně, při kterých dne 8.1.2018 vypovídal i jednatel ETRUSK MEDIA pan Z. C., který vypovídal toliko k mobilní reklamě na autech, předložil knihu jízd, v níž byla uvedena toliko města, kam mělo být s reklamou zajížďeno, obvykle k obchodním centrům. Jediné konkrétní bylo sdělení, že reklama byla prezentována u Obecního domu. To však dle žalovaného neprokázalo, že mobilní reklama byla prezentována i na jiných tvrzených místech a v rozsahu dle předložených daňových dokladů. Nadto svědek Z. C. neznal své dodavatele, kteří měli s vozidly jezdit, nevěděl, kdo, kdy předával jaké vozidlo ani komu konkrétně ho předával, neuvedl způsob vrácení vozidel do Prahy a jejich předání dodavatelům. S auty měl jezdit i P. H., který byl zaměstnancem ETRUSK MEDIA, ten však do protokolu dne 27. 2. 2017 vypověděl, že řídil vozidlo s mobilní reklamou počátkem roku 2015, avšak dle daňových dokladů zjištěných u dodavatele ETRUSK MEDIA tato společnost služby mobilní reklamy od června 2015 nakupovala od dodavatelů a neprováděla je vlastními zaměstnanci. Svědek Z. C. se dle žalovaného k fotodokumentaci žalobkyně a k dosahům a záběrům mobilní reklamy vyjádřil zcela obecně, když uvedl, že touto formou mobilní reklamy dosáhne reklama tam, kam reklamky nedosáhnou, mobilní reklama má širší záběr. Dle žalovaného ani svědecké výpovědi pana P. H. a pana Z. C. neodstranily pochybnosti správce daně.
8. Žalovaný dále vycházel z hodnocení záznamů v knihách jízd, z nichž učinil závěr o nepravdivosti údajů uvedených v předložených knihách a svědectví P. H. a Z. C., když 2 vozidla najezdila v období leden 2015 až červenec 2016 jen 8169 km a 11 372 km a je tak evidentní, že neprovozovala mobilní reklamu tak, jak tvrdí žalobkyně v dokladech, přičemž s předmětnými vozidly měly údajně jezdit společnosti uvedené v knihách jízd,

avšak neexistuje žádný důkaz o tom, že byla tato vozidla skutečně uvedeným společností předána, kdy, kde a které konkrétní osobě. Ohledně společností, které měly dle knih jízd s vozidly jezdit, bylo zjištěno, že jde o 5 následně uvedených společností:

9. Společnost ANRISE CAPITAL, s. r. o., se sídlem na hromadná adrese a se společníkem P. M. s bydlíštěm na ohlašovně Úřadu městského obvodu Praha 9. Společnost nezveřejňuje účetní závěrky, má status nespolehlivého plátce DPH, nepřebírá písemnosti doručované správcem daně, webové stránky nemá a je nekontaktní.
10. Druhou společností je LESCOLA LTD, se sídlem na hromadné adrese, jedná se o odštěpný závod zahraniční právnické osoby, která sídlí na Kypru, webové stránky nemá, nikde svou činnost neprezentuje, společnost nezveřejňuje od svého založení účetní závěrky a od 14. 6. 2017 (zveřejněno dne 18. 6. 2017), má status nespolehlivého plátce DPH. Ředitel společnosti pan Z. K. je zároveň jednatelem společnosti FK ROS, s. r. o.
11. Třetí společností je společnost FK ROS, s. r. o., která sídlí na Praze 5, společnost zveřejnila pouze účetní závěrku za rok 2014. Pan Z. K. je současně jedním ze dvou ředitelů zahraniční společnosti LESCOLA LTD, tj. zřizovatele společnosti LESCOLA LTD, organizační složky. Společnost FK ROS, s. r. o., měla webové stránky, na kterých nabízela reklamní služby, pronájem velkoplošných obrazovek, ochranu majetku apod. V současné době se po zadání zobrazí prázdná stránka. Společnost má od 10. 6. 2017 (zveřejněno dne 16. 6. 2017) status nespolehlivého plátce DPH.
12. Čtvrtou společností je COLY PROMOTION, s. r. o., se sídlem na Praze 6, jednatelkou a společníci byla paní J. M. (od května 2016 se stala jednatelkou společnosti A. M.). K paní J. M. správce daně z údajů obchodního rejstříku zjistil, že je vedoucí odštěpného závodu LESCOLA LTD – organizační složka a ředitelkou zřizovatele, tj. LESCOLA LTD. Společnost zveřejnila pouze účetní závěrku za rok 2011 a ukončila činnost v režimu živnostenského zákona k 13. 12. 2017.
13. Pátou společností je Parmenter, s. r. o. se sídlem na adrese Praha 6, společnost nezveřejňuje účetní závěrky, webové stránky společnost nemá.
14. Na základě uvedeného žalovaný vyhodnotil, že údaje v knize jízd, které neodpovídají fotodokumentaci nebylo možné ověřit u společností, které měly pro ETRUSK MEDIA poskytovat služby řidičů. Proto knihy jízd a potažmo i výpověď pana Z. C. a P. H. nelze osvědčit jako důkaz, že předmětné reklamní mobilní služby byly uskutečněny tak, jak je uvedeno na odvolatelem předložených daňových dokladech, tj. deklarováním dodavatelem ETRUSK MEDIA v deklarováném rozsahu.
15. Ani analýza deníku jízd s vazbou na data čerpání PHM a přiřazení fotodokumentace mobilní reklamy k místům a datu prezentace reklamy žalovaný neosvědčil jako důkaz, když tato ztotožnění vycházela u deníku jízd z nepravdivých údajů a z fotografií nebylo čitelné, jaká vozidla na jakém místě a v jakém čase reklamu realizovala (nadto šlo o dodatečně doplňované údaje).
16. Dle žalovaného rovněž výpovědi svědkyň B. T. a L. S. ze společností POLYMEDIA, s. r. o., a Sound Trusk, které se týkaly spolupráce těchto společností s ETRUSK MEDIA či přímo se žalobkyní, nepřinesly žádné relevantní skutečnosti o plnění ETRUSK MEDIA pro žalobkyni a k tomu, že reklama, o kterých vypovídaly, byla reklama

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

ETRUSK MEDIA pro žalobkyni. Svědek pan L. D. ze společnosti BONUSS neměl bližší povědomost o reklamních spotech na obrazovkách jeho společnosti. Uvedl, že BONUSS nikdy nejednala přímo se žalobkyní ani s žádnou jinou společností napojenou na činnost žalobkyně, nejednala ani se společností ETRUSK MEDIA. Svědek si obecně pamatoval, že se na obrazovkách jeho společnosti vysílaly reklamy na žalobkyni, avšak na podrobnosti, např. konkrétní motivy, si již nevzpomněl. Svědek v obecné rovině popsal, jak probíhá spolupráce mezi mediálními agenturami či klienty, při uzavírání smluv na koupi vysílacích spotů, jak pro klienty dokumentují odvysílané reklamy, a vyjádřil se i k cenám jaké si účtuje jeho společnost za reklamní služby. To potvrdilo jen skutečnosti již dříve získané správcem daně od BONUSS na základě výzvy k podání informace.

17. Žalovaný uvedl, že správce daně nezpochybnil skutečnost, že reklamy byly společností BONUSS odvysílány, ale zpochybnil to, že žalobkyně reklamní služby přijala tak, jak je uvedeno na jím předložených dokladech, tj. od deklarovaného dodavatele ETRUSK MEDIA v deklarovaném rozsahu a zdůraznil, že sporné nebylo, zda žalobkyni byly poskytnuty reklamní služby, nýbrž to, jakým subjektem a v jakém rozsahu byly předmětné reklamní služby poskytnuty.
18. Žalovaný uvedl právní úpravu rozložení důkazního břemene v daňovém řízení a shledal, že pochybnosti správce daně, které vedly k dalšímu dokazování, nebyly odstraněny. Poukázal na to, že nebylo dostačující mít formálně správné doklady, když předpokladem oprávněného nárokování odpočtu daně z tvrzených plnění je soulad stavu deklarovaného se stavem skutečným.
19. V duchu uvedeného pak žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal jednotlivé odvolací námitky žalobkyně k provedení dokazování a odůvodnil, z jakých důvodů výpovědi svědků a listinné důkazy nevyvrátily pochybnosti správce daně a nepřesvědčily o nároku žalobkyně na odpočet daně. Žalobkyně se pro absenci důkazních prostředků, jimiž by zdokumentovala auditní stopu pořízení plnění, ocitla v důkazní nouzi, a nárok na odpočet daně neprokázala. Správce daně tedy dle žalovaného nepochybil, pokud žalobkyni nárok na odpočet daně z plnění deklarovaných na daňových dokladech nepřiznal a žalobkyni vyměřil DPH odlišně, než jak žalobkyně tvrdila v daňových tvrzeních.
20. Dle žalovaného správce daně provedl daňovou kontrolu v souladu s daňovým řádem a nedošlo k žádnému neoprávněnému zásahu. Smluvní vztah mezi žalobkyní a jejím dodavatelem, společností ETRUSK MEDIA, byl také specifický v tom, že společnost ETRUSK MEDIA byla novou společností, která neměla zkušenosti v oblasti poskytování reklamních služeb, přičemž žalobkyně si byla této skutečnosti vědoma, ale neučinila dostatečná opatření, aby případně prokázala realizaci fakturovaných služeb tímto dodavatelem. Při věhlasu a prestiži žalobkyně by se dalo předpokládat, že společnost ETRUSK MEDIA rozšíří své portfolio odběratelů o další významné klienty, což se nestalo. Společnost ETRUSK MEDIA místo toho svou činnost po 1,5 roce utlumila.
21. Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

22. Žalobkyně v podané žalobě nejprve popsala podstatu její pořadatelské činnosti spočívající v zajišťování koncertního vystoupení klasické, jazzové a filmové hudby pod obchodní značkou ČNSO v České republice i v zahraničí, včetně reklamní akce s tím, že pro její personální i časovou náročnost oslovila své dodavatele. Napadené rozhodnutí považovala za nezákonné s tvrzením, že v daňovém řízení byla zkrácena na svých právech.
23. V rámci žalobních bodů se žalobkyně nejprve obecněji vyjádřila k tomu, jak žalovaný posoudil její odvolání proti dodatečný platebním výměrům.
24. Namítala, že odvolací řízení proběhlo pouze formálním způsobem, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí použil obdobnou argumentaci jako správce daně, aniž by fakticky hodnotil namítané skutečnosti a aniž by vyhodnotil klíčové důkazy Uvedla, že v odvolání obšírně popsala běžné obchodní praktiky na mediálním trhu, namítala nedůvodnost neuznání reklamy s odkazem na důkazy, ze kterých vyplývá opak tvrzení žalovaného a současně nesprávnost hodnocení důkazů i v kontextu s dalšími důkazy, rozporovala např. tvrzenou obecnost svědeckých výpovědí a uvedla, které důkazy nebyly hodnoceny. Namítala, že žalovaný v rámci rozhodnutí přichází s novými tvrzeními, které byly již v daňovém řízení vysvětleny, jako např. k tomu, že pro něj není jasné, kdo byl zadavatelem reklamy Žalobkyně již vysvětlila, že již v daňovém řízení tvrdila a nebylo rozporu v tom, že se jednalo o propagaci značky ČNSO v regionu Praha a tu měla na starost pouze žalobkyně. Namítaný jiný subjekt, který údajně mohl provádět reklamu (Sound Trust s. r. o.) prováděl propagaci značky ČNSO mimo území města Prahy. Nikdo jiný než nasmlouvaný subjekt nemohl realizovat reklamní kampaně opatřený logy a reklamou ČNSO než ETRUSK MEDIA. Ostatně dle žalobkyně v tomto kontextu vypovídala svědkyně B. T. Žalobkyně předložila žalovanému příkladmo fotografie o realizaci reklamy a informovala žalovaného s tím, že má v dispoziční sféře dostatek dalších fotografií prokazující realizaci reklamní kampaně. Žalovaný neměl zájem o přiřazení dalších fotografií ke každé reklamní kampani.
25. Rozporuplné vyjádření žalovaného spatřuje žalobkyně také ve vztahu k nákupu vysílacího času uvedené v bodě 88 napadeného rozhodnutí. Žalobkyni není jasné, zda žalovaný nadále rozporuje délku vysílaného spotu či nikoliv. Tvrzení žalovaného, že ETRUSK MEDIA není odběratelem od BONUSS je v rozporu s podaným odvoláním v bodu 42, druhým odstavcem.
26. Žalobkyně s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 131/2004-48 ze dne 25. 3. 2015 namítla, že žalovaný pojal celé daňové řízení nestandardně, kdy jsou mu vytýkány i skutečnosti, které se týkají zcela jiných subjektů a je tím pojímáno důkazní břemeno extenzivním způsobem.
27. Žalobkyni není jasné a žalovaný neuvádí, ve kterých konkrétních pasážích odvolání, měla dle náhledu žalovaného zatížit své odvolání velkým množstvím opakujících se námitek a rozsáhlou polemikou, aniž by precizně, stručně a přehledně vymezila odvolací důvody. Podle žalobkyně v rozhodnutí žalovaného je celá řada rozporuplných vyjádření, která si vzájemně odporují a anebo jsou v rozporu se zjištěním správce daně.
28. Žalovaný pak vycházel v rámci odvolacího řízení z argumentace správce daně a následně se vyjádřil k odvolacím důvodům, aniž by reagoval konkrétně na námítky žalobkyně,

nejmarkantněji v případě prokazování jízd mobilní reklamou, kdy žalovaný nereagoval na námitky žalobce ve vztahu k nepoužitelnosti údajů uvedených na internetových stránkách.

29. Reklama na velkoformátové obrazovce
30. V námitkách, týkajících se skutkového stavu ohledně velkoformátové obrazovky žalobkyně předeštlá faktory, které je třeba zohlednit na mediálním trhu pro účely posouzení reklamy na velkoformátové obrazovce. Těmi jsou pořízení vysílacího času od konkrétních subjektů (rezervace času), cena pořízení vysílacího času (také nazývaná jako transakční náklady) a třetím faktorem je cena obvyklá při nákupu reklamních služeb prostřednictvím mediální agentury jako celek. Jde o komplex skutečností, které se u žalobkyně skutečně odehrály a jsou v souladu s jejím tvrzením. Běžný subjekt, který hodlá realizovat reklamní kampaň v krátkém časovém termínu, nemá možnost získat jinou cenu než cenu od mediálních agentur. V projednávaném případě dodavatel žalobkyně nepožadoval vysílací čas od skutečného vlastníka velkoformátové obrazovky, tj. BONUSS, ale od mediálních agentur.
31. Žalobkyně v uvedené souvislosti tvrdila, že předloženými důkazními prostředky - objednávkami, daňovými doklady, přílohami k daňovým dokladům s vyobrazením vysílání reklamních spotů prokázala materiální stránku vysílání reklamních spotů, argumentovala běžnou obchodní praxí, kterou aprobej i rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn.5 Afs 60/2017 Nesouhlasila s hodnocením o nepodstatně navýšenými cenami reklamního plnění nad rámec transakčních nákladů, s tím že jde o zcela běžné odůvodněné ceny.
32. K otázce skutečného poskytovatele reklamních služeb žalobkyně odporovala tomu, že by byly nakupovány služby od BONUSS, když s odkazem na výslechy svědků B. T. a L. D. vyplývá, že je to zcela běžný postup, kdy si mediální agentury nakupují a prodávají vysílací časy v řetězci mediálních agentur. Žalobkyně má za to, že bylo prokázáno, že se reklama musela uskutečnit i v kontextu s fotografiemi předloženými od BONUSS a žalobkyní a daňové doklady a jiné důkazní prostředky plně kopírují rozsah provedené reklamy.
33. Žalobkyně namítla, že důvodem pro odmítnutí uznání nároku na odpočet daně byla mj. skutečnost, že u předcházejících dodavatelů byla cena stanovena na úrovni transakčních nákladů. Tento názor žalovaného je v rozporu se zákonem, přičemž žalovaný se s argumentací žalobkyně k této skutečnosti v napadeném rozhodnutí v plné míře nevypořádal.
34. Žalobkyně dále namítla, že důvodem neuznání nároku na odpočet daně byl závěr správce daně a žalovaného, že skutečným poskytovatelem reklamy byla společnost BONUSS – CZ, s. r. o., vlastník velkoformátové obrazovky, s čímž žalobkyně nesouhlasí. Správce daně rezignoval na opatření důkazních prostředků svědčících ve prospěch žalobkyně. Žalobkyni je známo, že si žalovaný mohl v rámci místního šetření u BONUSS vyžádat i vysílací smyčku jako důkaz o vysílání reklamy, včetně konkrétního data vysílacího času. Ten však rezignoval na jeho získání. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný nezpochybnil fakticitu vysílání reklamy v době provádění místního šetření. V opačném případě by požadoval prokázání vysílání reklamy přímo od BONUSS. Žalovaný nehodnotil v souvislosti s časovým úsekem vysílání reklamy veškeré části výpovědi svědka L. D. Skutečnost, že správce daně neopatřil důkazní

prostředky svědčící ve prospěch žalobkyně, nemohla být kladena k tíži žalobkyně. Příslušný správce daně společnosti BONUSS nezjistil, že by k vysílání reklamního spotu nedocházelo. Jestliže žalovaný svou nečinností zapříčinil nemožnost získat v současné době důkazy svědčící ve prospěch žalobkyně, nemůže napadat žalobkyni, že jej nepředložila nebo nepředkládala. Za této situace je žalovaný povinen hodnotit a přijmout tvrzení svědka L. D., že vysílané smyčky navazují na pořízenou fotodokumentaci. Jinými slovy pořízená fotodokumentace je důkazem o přijetí zdanitelného plnění a o jeho rozsahu tak, jak jej požaduje po žalobci prokázat žalovaný. Žalovaný vyložil důkazní břemeno extenzivně i na skutečnosti, u kterých žalobkyně nebyla přímým účastníkem. V daňovém řízení bylo prokázáno, že došlo k plnění od společnosti BONUSS prostřednictvím mediálních agentur ke společnosti ETRUSK MEDIA, čímž byly prokázány dodávky od bezprostředního dodavatele prostřednictvím mediálních agentur k ETRUSK MEDIA na úrovni pořízení vysílacího času. Důkazy, a to formou svědeckých výpovědí a listinných důkazů nevypovídají, že by žalobkyně v průběhu jednotlivých dodávek ovlivňovala dodávky služeb od BONUSS a zároveň, že by jednotlivé obchodní případy by byly odlišné od jiných obchodních případů. Žalovaný dospěl k závěru, že k vysílání reklamy docházelo, ale není mu známa souvislost s odvysíláním reklamy prostřednictvím BONUSS, mediálních agentur, ETRUSK MEDIA k žalobkyni. Z uvedených skutečností žalobkyně dospěla k závěru ve věci neprokázání jiného projevu vůle dodavatelských subjektů BONUSS, mediálními agenturami a ETRUSK MEDIA, než je pořídit služby a předat je žalobkyni.

35. Mobilní reklama
36. V námitkách týkajících se mobilní reklamy žalobkyně uvedla, že ze svědeckých výpovědí vyplynulo, že svědci mobilní reklamu viděli vždy v okamžiku konání jednotlivých koncertů. Žalovaný nevyhodnotil žalobkyni předloženou fotodokumentaci, kdy z každé fotografie je nepochybně možné přiřadit místo, kde se mobilní reklama nacházela. Žalovaný neunesl důkazní břemeno a neprokázal, že není možné přiřadit konkrétní místo k určité cestě v rámci poskytování mobilní reklamy. S odkazem na celou fotodokumentaci žalobkyně v kontextu s čerpáním PHM dospívá k závěru, že se vozidla nemohla přemístit na jednotlivá místa jiným způsobem než provozem po veřejné komunikaci. Popření nebo uvedení jiného stavu kilometrů zákonitě nemůže mít vliv na pořízenou reklamu v různých místech. Jiný způsob přepravy to přímo vylučuje. Jak si žalovaný vysvětluje, že jsou auta vyobrazena v různých místech a časech, z rozhodnutí nevyplývá. Ostatně fotodokumentace je sama o sobě důkazem, že údaje o ujetých km uvedených na internetové stránce neodpovídají skutečnosti. Žalovaný tvrdil, že údaje v knihách jízd neodpovídají fotodokumentaci, avšak tato skutečnost ze spisu dle žalobkyně nevyplývá. Žalovaný nehodnotil deníky jízd v kontextu s fotodokumentací a zcela vyloučil z hodnocení důkazu nákupy PHM.
37. Žalobkyně i předvolaní svědci popsali způsob poskytování reklamy, kdy jednotlivá vozidla stála i několik hodin na daném místě. Toto tvrzení žalobkyně zcela odpovídá jiným důkazům jako jsou doklady o čerpání PHM, fotodokumentace, ale i deník jízd. Jestliže například auto stálo na jednom místě i několik hodin, není co zkoumat na časovém údaji. Vozidla plnila funkci reklamního média na daném místě a v daném čase. Požadovaný časový údaj nemůže nic změnit na skutečnosti, že vozidla plnila svou funkci, tzn. poskytovala reklamní služby v daném místě a čase.

38. Žalovaný při hodnocení důkazů postupoval v rozporu s § 8 odst. 1 daňového řádu. Žalovaný si vytvářel důkazní prostředky, aniž by byly součástí spisu. Žalovaný rovněž některým důkazům (stav počítadla podle ujetých kilometrů na internetové stránce www.kontrolatachometru.cz) přiznal větší váhu.
39. Svědeckou výpověď p. P. H. nebylo možné použít, neboť svědek ve druhém pololetí roku 2015 s reklamou nejezdil. Žalobkyně je přesvědčena, že dostatečně prokázala materiální stránku vysílání reklamních spotů. Na uvedeném nemůže nic změnit, zda předložená fotodokumentaci zachycuje přítomnost osob či nikoliv a nízkou kvalitu fotodokumentace. Její kopie byly pořizovány žalovaným nelze přisuzovat na vrub žalobkyně.
40. Žalobkyně namítala nesprávné hodnocení ujetých kilometrů u dvou použitých vozidel při využití aplikace z internetových stránek s tím, že tyto informace nejsou spolehlivé a u obou vozidel neodpovídal stav počátečních kilometrů údajům uvedeným v registru tachometrů. U obou vozidel před jejich nákupem a prodejem proběhla pravidelná technická prohlídka a žalobkyně nemůže nést daňové břemeno prokázání skutečného stavu tachometru, když nebyla účastníkem technické prohlídky. Skutečnosti negativní, že žalobkyně nenajela zjištěný počet kilometrů žalobkyně, nemůže prokázat. Pro úplnost uvedla, že počet ujetých kilometrů uváděných žalovaným za 2,5 roku provozu vozidel je s ohledem na podnikatelské aktivity žalobkyně ve zjevném nepoměru. Jestliže žalovaný za zdaňovací období leden 2015 až květen 2015 v rámci daňového řízení přímo u žalobkyně disponuje pozitivním rozhodnutím žalovaného v její prospěch za jiné zdaňovací období s tím, že fakticky vykonávala služby mobilní reklamy a zároveň uznal ujeté kilometry vozidlem, je najisto postaven počet ujetých kilometrů jako podklad pro další zdaňovací období.
41. Žalobkyně v další části žaloby nesouhlasila s obecným hodnocením svědeckých výpovědí pana Z. C., L. S., B. T. a L. D., z jejichž výpovědí tak, jak je konkrétně v žalobě v jednotlivostech cituje, má za potvrzené, že po praktické stránce došlo k naplňování funkce mediálních agentur, kdy ve své podstatě je zcela běžná praxe, že si mediální agentury nakoupí vysílací časy a nabízejí je portfoliu svých klientů, včetně dalšího servisu. Oproti tomu dle žalobkyně žalovaný neuvádí, v jakých konkrétních skutečnostech vyvozuje obecnost svědeckých výpovědí. Z odpovědí svědků bylo možné zjistit skutkový stav věci obdobně jako tomu bylo v případě rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2018 (za období leden až květen 2015).
42. Žalobkyně namítala nesprávné hodnocení důkazů a nesprávnou aplikaci přenosu důkazního břemene.
43. Uvedla, že závěry žalovaného nebyly učiněny v souvislosti s veškerými důkazy. Žalovaný se odvolává na ty pasáže důkazů, které je možno hodnotit jako vytržené z kontextu anebo v přímém rozporu s těmito důkazy nebo v rozporu s jinými důkazy. Správní uvážení žalovaného v projednávaném případě je zaměřeno toliko na hodnocení důkazů v neprospěch žalobkyně a tomu je přizpůsobené hodnocení jednotlivých skutečností vyplývajících z jednotlivých důkazů. Lze dovodit, že žalovaný neprovedl jediné pozitivní konstatování v žádném rozporovaném obchodním případě (s výjimkou akceptace přijetí zdanitelného plnění) a zaměřil se na hodnocení neúplných nebo nesprávných důkazů, které zcela bezprostředně nevypovídají o skutečnosti, zda se obchodní případy odehrály jiným způsobem, než je deklaruje žalobkyně. Žalobkyně má

s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2011, č. j. 7 Afs 55/2011–84 za to, že k **tomu**, aby prokázala, že jí byla poskytnuta reklamní služba spočívající ve vícenásobně opakovaném odvysílání určité reklamní prezentace na světelných tabulích umístěných na různých místech, je zpravidla třeba, aby prokázala existenci reklamní prezentace, jež měla být odvysílána, a to že v podstatných parametrech byla ve sjednaném rozsahu vskutku odvysílána. Není však povinna prokázat každé jednotlivé odvysílání prezentace.

44. Žalovaný skutkově zjištění, že služby nebyly poskytnuty, dospěl na podkladě nepřímých důkazů nebo nesprávně zhodnocených důkazů. Listinné důkazy nebo svědecké výpovědi byly upozaděny nebo byly hodnoceny v kontextu s nepřímými důkazy.
45. Dle žalobkyně správní orgány nedostály povinností stanoveným v § 102 odst. 3 daňového řádu, tj. vypořádat se s námitkami žalobkyně a v § 8 daňového řádu, tj. hodnotit důkazy podle své úvahy a posuzovat každý důkaz nejen jednotlivě, ale rovněž všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti a přitom přihlížet ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo. V tomto směru je dle žalobkyně napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a dále došlo neúplným zjištěním skutkového stavu k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
46. Na podkladě výše uvedeného žalobkyně shrnula, že důkazní břemeno ze žalovaného na žalobkyni nepřešlo a je to právě žalovaný, který neunesl důkazní břemeno ve věci neuskutečnění reklamních služeb.
47. Žalobkyně uplatnila i námitky procesní v tvrzení, že správce daně jí v rozporu se zákonem neumožnil nahlédnout do vyhledávací části spisu. Má za to, že se ve vyhledávací části nachází důkazy svědčící v její prospěch. Správce daně ke každé listině zařazené ve vyhledávací části spisu neuvedl, z jakého důvodu do ní žalobkyně nemůže nahlédnout. Ve spise se nenacházejí důkazní prostředky, o které žalovaný opírá svá tvrzení (webové stránky společnosti ETRUSK MEDIA, předmět ekonomické činnosti společnosti ETRUSK MEDIA, informace od místně příslušného správce daně společnosti ANRISE CAPITAL, informace o VIN kódech vozidel, o pohybu úředních osob v Litoměřicích, Ústeckém kraji a Praze, důkazy k oslovení agentur za účelem zajištění hostesek), což svědčí o neúplném spisovém materiálu.
48. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

49. Žalovaný ve vyjádření k žalobě oponoval námitce formálnosti napadeného rozhodnutí, neboť přezkoumal dodatečné platební výměry v rozsahu požadovaném žalobkyní a pokud se ztotožnil s argumentací správce daně a v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na konkrétní pasáže zprávy o daňové kontrole, nezaložilo to dle žalovaného nezákonnost ani nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
50. Žalovaný uvedl, že důkazy byly v daňovém řízení hodnoceny v souladu s ust. § 8 odst. 1 zákon č. 280/2009, daňového řádu (dále jen „daňový řád“) a v rámci důkazního břemene správce daně nekladl na žalobkyni žádné nepřiměřené požadavky, vyzval ji jen k tomu, aby prokázala, co sama tvrdila, aniž by správce daně měl povinnost prokazovat

uskutečněné transakce. Své pochyby prokázal ve výzvě k odstranění pochybností a přetrvávající pochybnosti včetně hodnocení důkazů jsou obsaženy i v seznámení s výsledkem kontrolního zjištění.

51. Žalovaný uvedl, že v daňovém řízení nebylo prokázáno reklamní plnění na velkoformátové obrazovce provozované společností BONUSS tak, že by toto plnění poskytla společnost ETRUSK MEDIA. Zjistil, že k fakturaci docházelo mezi žalobkyní a společnostmi Sound Trust s. r. o. a Prague Proms, o. p. s., které jsou se žalobkyní personálně propojené prostřednictvím osoby p. J. H. Reklama hrazená společností Sound Trust s. r. o. však dle daňových dokladů a evidence pro účely DPH nebyla přefakturována na žalobkyni. Ředitel žalobkyně přitom vypověděl, že reklamu na koncerty realizovala společnost ETRUSK MEDIA, a to jak pro žalobkyni, tak pro společnost Sound Trust, s. r. o.
52. Argumentace žalobkyně rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, č. j. 5 Afs 60/2017-60, ve věci VYRTYCH je dle žalovaného nepřiléhavá, neboť daný rozsudek se týká odepření nároku na odpočet daně z důvodu účasti daňového subjektu na podvodu na DPH a s tím souvisejícím posuzováním nestandardností šetřených obchodních transakcí; v daném případě však žalobkyni nebyl uznán nárok na odpočet daně z toho důvodu, že neprokázala splnění podmínek ve smyslu § 72 a § 73 ZDPH.
53. Bylo zjištěno, že reklamní spoty na velkoplošných obrazovkách uvedených na přijatých daňových dokladech od ETRUSK MEDIA byly realizovány na reklamních plochách provozovaných společností BONUSS, avšak odběratelem nebyla ETRUSK MEDIA ani žalobkyně, nýbrž společnost BONUSS a ta reklamní služby pro žalobkyni zobrazovala na základě objednávky od LESCOLO LTD, organizační složky, která však nebyla dodavatelem společnosti ETRUSK MEDIA, společnost ETRUSK MEDIA služby nakoupila od jiných dodavatelů, kteří jsou pro správce daně nekontaktní, a nebylo tak možné u nich ověřit realizaci služeb. Nebylo tedy zjištěno spojení mezi společností BONUSS, která reklamy žalobkyně na velkoplošných obrazovkách vysílala, a společností ETRUSK MEDIA či některým z jejích dodavatelů. Žalobkyní zmiňované daňové doklady a objednávky souvislost mezi reklamami odvíjenými na reklamních plochách a reklamou fakturovanou žalobkyni společností ETRUSK MEDIA neprokázaly a ani tuto souvislost neprokázala žalobkyní zmiňovaná fotodokumentace, neboť z ní není patrné, že reklamní služby byly žalobkyni poskytnuty společností ETRUSK MEDIA v rozsahu tvrzeném na předložených daňových dokladech. Na společnost BONUSS provozovaných reklamních velkoplošných obrazovkách na obchodních domech byly zobrazovány spoty s reklamou na akce žalobkyně, přičemž cena za tuto kampaň byla tvořena pouze transakčními náklady. Ceny fakturované společností ETRUSK MEDIA však byly navyšovány, ale navýšení cen nebylo důvodem pro neuznání nárokovaného odpočtu daně z plnění přijatých od společnosti ETRUSK MEDIA. Pochybnosti správce daně spočívaly v tom, zda byly dotčené služby poskytnuty žalobkyni společností ETRUSK MEDIA v tvrzeném rozsahu, jak bylo deklarováno na předložených daňových dokladech,
54. Žalovaný dále zopakoval obsah výpovědí svědků pana Z. C., paní B. T., pana L. D., paní L. S. a pana P. H. a uvedl, z jakých důvodů tyto výpovědi nepřinesly žádná konkrétní zjištění o poskytnutí reklamního plnění od ETRUSK MEDIA v určitých místech a čase jak na velkoformátových obrazovkách, tak i v mobilní reklamě.

55. Pokud se žalobkyně dovolávala fotografií s vyobrazením reklamy pořízených BONUSS, které jsou identické s fotografiemi, které předala společnost ETRUSK MEDIA žalobkyni, žalovaný uvedl, že správce daně identifikoval reklamní plochy, celkově však z fotodokumentace není zřejmé, že by byla reklama zveřejněna v období a v rozsahu, jak je uvedeno na předložených daňových dokladech. Správce daně nezpochybňoval reklamní kampaně, které na velkoplošných obrazovkách realizovala společnost BONUSS, neexistuje však důkaz, že reklamy vysílané na obrazovkách společnosti BONUSS jsou právě ty reklamy, které žalobkyni fakturovala společnost ETRUSK MEDIA. Pokud byl z výslechu pana L. D. zjištěno, že správce daně prováděl u společnosti BONUSS daňovou kontrolu s výsledkem, že bylo fakturováno vždy to, co bylo vysíláno, šlo o kontrolních úkonech vůči společnosti BONUSS bez uvedení konkrétních zdaňovacích období. Pochybnosti správce daně i žalovaného nespočívaly pouze v rozsahu reklamy, ale i v osobě dodavatele. Ze skutečnosti, že žalobkyně deklarovala přijetí i jiných druhů reklamy, nelze v žádném případě dovodit to, že nárok na odpočet daně z deklarovaného přijetí mobilní reklamy byl uplatněn v souladu se zákonem. To platí i ve vztahu k jinému zdaňovacímu období, kdy byl nárok žalobkyni na odpočet daně uznán, avšak kdy se žalovaný rozsahem mobilní reklamy z hlediska hodnocení jízd nezabýval a tuto rozdílnost vysvětlil v napadeném rozhodnutí.
56. V knihách jízd k vozidlům, které pan Z. C. předložil, byla uvedena pouze města, kam měla vozidla jezdit, nikoliv konkrétní místa, kde měla být mobilní reklama prezentována s uvedením časového úseku od kdy do kdy. Ze svědecké výpovědi pana Z. C. přitom vyplynulo, že mobilní reklama nebyla poskytována jen v Praze, ale také ve středních a západních Čechách. Žalovaný zásadně nesouhlasí se závěrem žalobkyně, že kniha jízd „*plně navazuje na fotodokumentaci, čerpání PHM a sv. výpovědi*“, když ani z knihy jízd ani z fotodokumentace nejsou zřejmá (s výjimkou Letňan a Proseku identifikovaných na fotodokumentaci) konkrétní místa, kde měla být mobilní reklama realizovaná a časový úsek realizace. Na dokladech o čerpání PHM, jichž se žalobkyně dovolává, není uvedeno, do jakého vozidla byly PHM čerpány, nelze proto tyto doklady osvědčit tak, že prokazují faktické poskytnutí reklamy, jak dovozuje žalobkyně. Nadto bylo správcem daně z veřejně přístupné databáze na internetové adrese www.kontrolatachometru.cz zjištěno, že vozidla najela zcela jiný, a to výrazně nižší počet kilometrů, než je tvrzeno v předložených knihách jízd za předmětná období. Informace z výše uvedených webových stránek nejsou „*nezvratným důkazem o skutečném skutkovém stavu*“, jak dovozuje žalobkyně. Správce daně ani žalovaný výše uvedeným informacím žádnou vyšší důkazní sílu nepřisuzovali, jedná se však o informace, které zpochybnily údaje uvedené v předložených knihách jízd, a správce daně i žalovaný proto byly vyhodnoceny v kontextu dalších důkazních prostředků. Pro úplnost je třeba dodat, že se jedná o důkazní prostředek opatřený v souladu s § 93 daňového řádu, přičemž správce daně nepožadoval po žalobkyni prokázání negativní skutečnosti, nýbrž prokázání toho, že přijala zdanitelné plnění v deklarovaném rozsahu od deklarovaného dodavatele. V návaznosti na výše uvedené proto nelze osvědčit knihy jízd jako důkazní prostředek prokazující, že byla mobilní reklama uskutečněna v takovém rozsahu, jak je uvedeno na žalobkyni předložených daňových dokladech. Tvrdí-li žalobkyně, že sám správce daně ve zprávě o daňové kontrole uvedl, že uvedené kilometry zhruba odpovídají, je třeba uvést, že se jedná o tvrzení vytržené z kontextu, neboť uvedené konstatování se týkalo hodnocení jedné jediné jízdy Praha-Děčín-Praha dne 1. 9. 2015, nikoliv všech jízd.

57. Žalovaný zdůraznil, že důkazy hodnotil plně v intencích § 8 odst. 1 daňového řádu. S hodnocením důkazů správcem daně byla žalobkyně seznámena; správce daně ani žalovaný tedy neodmítl žalobkyni s hodnocením důkazů seznámit, jak tvrdí v žalobě. Námitka nepřezkoumatelnosti tedy nemůže dle žalovaného obstát. Konstatování žalovaného, že z předložených fotografií vozidel s reklamou je evidentní, že na fotografiích nejsou žádní lidé, některé fotografie byly pořizované u obchodních center ve večerních hodinách, kdy tam mnoho zákazníků nebývá, navíc zákazníci na parkovištích obchodních center mají svou prioritu v uskutečnění nákupu a neprohlížíjí si parkoviště, zda tam někde náhodou není zaparkované auto, které něco propaguje, není pro posouzení toho, zda si žalobce nárok na odpočet daně z mobilní reklamy uplatnil v souladu s § 72 a § 73 ZDPH či nikoliv, nikterak stěžejní. Nárok na odpočet daně nebyl přiznán z toho důvodu, že na předložených fotografiích nejsou lidé, ale proto, že žalobkyně neprokázala, že k poskytnutí mobilní reklamy došlo tak, jak bylo deklarováno na předložených daňových dokladech.
58. K žalobní námitce nepřerážení písemností z vyhledávací části spisu do kontrolní části spisu žalovaný uvedl, že žalobkyně požádala správce daně mj. o nahlédnutí do vyhledávací části daňového spisu. Z protokolu nevyplývá, že by se žalobkyně správce daně dotazovala, z jakého důvodu je tato zařazena ve vyhledávací části daňového spisu, a není proto umožněno žalobkyni do ní nahlédnout. Správci daně lze proto jenom stěžít vyčítat, že tak neučinil. Stejně tak se žalobkyně v průběhu ústního jednání neodkazovala na § 66 odst. 3 daňového řádu, kdy tato dikce zákona dává tuto možnost v odůvodněných případech. Z výše uvedeného protokolu přitom vyplývá, že proti jeho obsahu nebyly uplatněny návrhy, vyjádření nebo výhrady. Protokol je veřejnou listinou, což znamená, že údaje uvedené v protokolu se považují za pravdivé, není-li prokázán opak. Jde tedy o vyvratitelnou právní domněnku pravosti veřejné listiny. Své důkazní síly by mohl být protokol zbaven pouze tak, že by žalobkyně nabídla důkazy, jimiž by prokázala nepravdivost obsahu protokolu, což se v posuzované věci nestalo.
59. Žalovaný k tomu dodal, že dle § 66 odst. 2 daňového řádu je daňový subjekt oprávněn nahlédnout do soupisu písemností obsažených ve vyhledávací části spisu. Z takto poskytnutého soupisu nesmí být patrný obsah jednotlivých písemností. Označení písemností jako „Úřední záznam“, „Dožádání“, „Výzva k poskytnutí informací správci daně“, apod. je tedy plně v souladu se zákonem. Současně žalovaný uvedl, že zákon neukládá správci daně povinnost, aby v soupisu písemností vyhledávací části daňového spisu byl u každé písemnosti uveden důvod pro její zařazení do vyhledávací části.
60. Žalovaný zdůraznil, že všechny listinné důkazní prostředky, které byly použity, jsou zařazeny ve veřejné části spisu. Subjektivní a ničím nepodložené přesvědčení žalobkyně o tom, že ve vyhledávací části spisu jsou zařazeny důkazy svědčící v její prospěch, nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Správce daně i žalovaný všechny důkazy vyhodnotili v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a přihlédli ke všemu, co vyšlo najevo. Pokud listinami zařazenými ve vyhledávací části daňového spisu nebyly zjištěny konkrétní okolnosti relevantní pro posouzení dané věci a tyto listiny nebyly použity v daňovém řízení jako důkaz, není důvod pro jejich zařazení do veřejné části spisu. Premisa žalobkyně, že poté, co správce daně přistoupí k hodnocení důkazů, by již vyhledávací část daňového spisu v konečném důsledku neměla existovat, je nesprávná. Pasáž rozsudku Krajského soudu v Ostravě citovanou žalobkyní nelze bez dalšího vztáhnout na nyní posuzovaný případ, neboť v

případě řešeném Krajským soudem v Ostravě byla v rozhodnutí o odvolání hodnocena listina, která byla zařazena ve vyhledávací části daňového spisu.

61. Námitku nezařazení konkrétních listin do daňového spisu žalobkyně vznesla i v odvolání, a žalovaný se s ní vypořádal. Informace o webových stránkách a zaměření dodavatele ETRUSK MEDIA byly zjištěny běžně přístupným internetovým prohlížečem, zdroj informací o VIN kódech je přesně specifikován ve zprávě o daňové kontrole a v dodatečných platebních výměrech. K informacím získaným od příslušného správce daně společnosti ANRISE CAPITAL s. r. o. žalovaný uvedl, že tyto informace zařadil do vyhledávací části spisu a tyto informace odpovídají zjištěním zaznamenaným v úředním záznamu, který je součástí veřejné části spisového materiálu. Ve zprávě o daňové kontrole je uvedeno, že správa daní je postupem, jehož cílem je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady, což neznamená, že by úřední osoby správce daně jezdili po Čechách a pátrali, zda náhodou nepotkají vozidlo společnosti ETRUSK MEDIA s reklamními panely.
62. Žalovaný má za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Replika žalobkyně

63. Žalobkyně v podané replice uvedla, že pojetí důkazního břemene je značně nestandardní, daňové řízení vedené se žalobkyní je postaveno na platformě prokazování podvodu na dani ve smyslu judikatury SDEU a NSS. Žalovaný hodnotí objektivní okolnosti pro zjištění subjektivní stránky jednání žalobkyně typicky pro prokazování podvodu na dani (v tomto kontextu je důkazní břemeno na žalovaném a je postaveno na rozsáhlejší dokazování). Důkazem toho je rozsáhlost daňového řízení, týkajících se veškerých subjektů podílejících se na reklamě. Pokud tedy žalovaný vyčítá žalobkyni rozsáhlost podané žaloby, je tato rozsáhlost zapříčiněna žalovaným.
64. Z vyjádření žalovaného nevyplývá, které důkazy jsou klíčové pro hodnocení skutkového stavu a které již nikoliv. Klíčovým důkazem pro žalovaného byly údaje uvedené na internetové stránce www.kontrolatachometru.cz a tímto důkazem byly porovnávány ostatní důkazy. V současné době žalovaný zastává zcela opačný závěr, tzn., že údaje z cit. internetové adresy nejsou vyšší důkazní síly, ale tento důkaz je vyhodnocen z ostatními důkazy, žalovaný tak mění své hodnocení v rámci soudního řízení. Žalovaný je povinen provádět hodnocení důkazů konstantně, aby se žalobkyně mohla vyjádřit k němu vyjádřit. Žalovaný požaduje po žalobkyni prokázat veškeré skutečnosti, avšak ta nemá žádnou povinnost prokazovat svá tvrzení nebo svá tvrzení doložit důkazem (např. propojení společností uvedených na str. 8 vyjádření). V tomto kontextu namítáme, že propojení společností popisované žalovaným je v rozporu se skutečností. Žalovaný také výslovně neuvádí důvody odchýlení se od zavedení správní praxe v rozsahu vedení deníku jízd.
65. Žalobkyně uvedla, že podle Směrnice 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty musí být splněna hmotně právní podmínka uplatnění odpočtu daně osobou povinnou k dani a formálněprávní podmínky ve vystavených daňových dokladech. Žalovaný postupoval nezákonně, když požaduje po daňovém subjektu splnění dalších podmínek nad rámec směrnice a judikatury SDEU. K

obdobnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v usnesení č. j. 1 Afs 334/2017-54 ze dne 11. 3. 2020, na který se žalobkyně odvolává.

66. Ve vztahu k nekompletnosti spisu žalovaný skrytě požaduje, aby si žalobkyně sám našel důkazy, o které žalovaný opírá svá tvrzení, avšak žalovaný je povinen žalobkyni seznámit s veškerými důkazy a nikoliv odkazem na internetovou stránku, které tam už být nemusí. Uvedené lze potažmo vztáhnout k údajnému poznatku správce daně o povědomí o pohybu mobilní reklamy. Dále žalobkyně poukazuje na to, že pokud není vyjádření žalovaného blíže rozvedeno a popsáno, nemůže se žalobkyně ani k těmto argumentům vyjadřovat.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

67. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a to dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních námitek.
68. Žaloba není důvodná.
69. Soud v posuzované věci neshledal důvodnou žádnou z námitek uplatněných v podané žalobě.
70. V první řadě se zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně uplatnila v závěru žaloby, vyvozuje tak z námitek nesprávného zjištění a posouzení skutkového stavu věci.
71. Soudní judikatura považuje rozhodnutí správního orgánu za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvažil pro věc rozhodné skutečnosti, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností, případně proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Ponechat stranou nelze okolnost, že odůvodnění rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
72. Žalobkyně z napadeného rozhodnutí seznala to podstatné – neuznání nároku na odpočet daně ze zdanitelných plnění, které jí měla jako dodavatel poskytnout společnost ETRUSK MEDIA na základě řady faktur vystavených za měsíce září, listopad a prosinec r. 2015 s předmětem plnění – zajištění reklamní kampaně na koncerty žalobkyně, a to dvojím způsobem. Jednak spoty na velkoformátových obrazovkách v lokacích a termínech uvedených na fakturách a jednak prostřednictvím mobilní reklamy. Z napadeného rozhodnutí jsou zcela přezkoumatelně seznatelné 2 důvody, které vedly k neuznání odpočtu DPH a žalovaným jsou v napadeném rozhodnutí, ale i ve vyjádření k žalobě, několikrát opakovány. Tyto důvody nespočívaly v tom, že by se v souvislosti

z koncertní činnosti reklamní plnění neuskutečnilo, nýbrž v tom, že žalobkyně neprokázala, že by předmětné plnění přijala od společnosti ETRUSK MEDIA, jak jediné tvrdí, a dále, že neprokázala ani rozsah zdanitelného plnění tak, jak je fakturováno na žalobkyní předložených dokladech, tedy, zda ETRUSK MEDIA (ale případně i někdo jiný) poskytl žalobkyni reklamní kampaň v rozsahu lokalit a termínů uvedených na fakturách.

73. Za nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nelze považovat, pokud se žalovaný v dané věci při svých úvahách právě v uvedených obou důvodech neuznání odpočtu DPH ztotožnil se závěry správce daně, neboť je zřejmé, že tyto důvody automaticky nepřevzal, naopak vycházel ze všech kontrolních zjištění a provedených důkazů, které nejprve v napadeném rozhodnutí přestřel jako zjištění správce daně a následně k nim připojil vlastní úvahy ke každému (obrazovému i mobilnímu) způsobu reklamní propagace žalobkyně. Další část svého rozhodnutí pak věnoval vypořádání odvolacích námitek, které soustředil do 4 odvolacích důvodů – okruhů odvolacích námitek, které zcela, výstižně vymezil a jimiž se dle náhledu soudu zabýval jak z věcných tak z procesních námitek z hlediska aplikace právního základu na skutkový stav. Z této systematiky – výběr podstatných odvolacích argumentů, jejich obsahu a jejich vypořádání žalovaným je napadené rozhodnutí přezkoumatelné a nikoliv založené na formálním převzetí závěrů správce daně. Oproti tomu žalobkyně je ve své námitce odkazující na odvolání zcela nekonkrétní, když pouze uvádí, že „*v podstatných parametrech nebyly hodnoceny klíčové důkazy*“ (bod 7 žaloby) a uvedené nevysvětluje ani obecný bod 9 žaloby, který jde-li o odvolání, má pravděpodobně nejprve ke správci daně a pak teprve k žalovanému.
74. Je-li napadené rozhodnutí odůvodněno tak, že je z něho zřejmé, proč žalovaný považoval odvolací námitky žalobkyně za liché, mylné nebo vyvrácené, pak shodují-li se úvahy žalovaného s úvahami správce daně a vedou k shodným závěrům, nelze z uvedeného oprávněně vyvozovat formálnost odvolacího řízení.
75. Jinou otázkou je, zda závěry správce daně a žalovaného byly vyvozeny z dostatečného zjištění skutkového stavu a náležitého hodnocení důkazů v souladu s principy dokazování v daňovém řízení. Toto v souzené věci představuje stěžejní otázku sporu, před jejímž zodpovězením je však zapotřebí žalobkyni znovu připomenout a zdůraznit, v čem tento spor spočívá.
76. Žalobní námitka nedostatečného zjištění skutkového stavu věci, neúplného opatření důkazů a nesprávného vyhodnocení jednotlivých listinných důkazů totiž souvisí s tím, jak žalobkyně v daňovém řízení nesprávně pojala zásadní a rozhodnou otázku a dále i princip rozložení důkazního břemene a vlastní povinnost prokázat skutečnosti podporující její daňové tvrzení.
77. V souzené věci není mezi účastníky spor o to (správce daně ani žalovaný nevytýkají), že by žalobkyni nebyly poskytnuty reklamní služby (viz např. bod 71 napadeného rozhodnutí), ale neprokázání toho, že by jí byly poskytnuty společností ETRUSK MEDIA a v rozsahu, jak je uvedeno místně i časově na předložených fakturách. K tomu soud dodává, že z podkladů daňového řízení, z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, ale ani z odvolání žalobkyně a podané žaloby nelze bez pochybností potvrdit, že bezprostředním dodavatelem žalobkyně byla společnost ETRUSK MEDIA. Správní orgány zevrubně popsaly, jaké konkrétní společnosti působící v reklamě jsou fakturačně

napojeny na žalobkyni, kromě ETRUSK MEDIA také Sound Trust, s. r. o, Prague Proms, o. p. s., a že si v reklamě přeprodávaly reklamní plnění i jiné společnosti (BONUSS jako provozovatel velkoformátové obrazovky a společnosti napojené na ETRUSK MEDIA jako COLY PROMOTION, s. r. o, FK ROS, s. r. o., a LESCOLA LTD a ANRISE CAPITAL, s. r. o., Parmenter, s. r. o.) jako mediální agentury v různých fázích či řetězcích zajišťování reklamy a stanovení jejich cen. Žalobkyně ostatně v podané žalobě učinila přehled faktorů na mediálním trhu, z něhož dovedla podíl více mediálních agentur na pořízení vysílacího času a poukázala na komplex skutečností, které se kolem dodávky ETRUSK MEDIA odehrály. S ohledem jen na obecné pojednání, jak dospět k ceně reklamního plnění a na poukaz žalobkyně na běžnou praxi na mediálním trhu, která však sama o sobě nemůže prokázat konkrétní zdanitelné plnění, bylo na správci daně, aby prověřil osobu dodavatele žalobkyně, ale i rozsah poskytnutých plnění.

78. Z uvedených důvodů nejsou relevantní tvrzení žalobkyně, které se prolínají celou její žalobou v různých odstavcích námitek, z nichž je patrné, že žalobkyně považuje za podstatnou fakticitu plnění, tj., že se reklamní plnění pro žalobkyni uskutečnilo (žalobkyně jej přijala). Nezbytnost prověření daňové povinnosti pro rozhodné zdaňovací období v osobě dodavatele i rozsahu plnění však vyplynulo ze správcem daně zjištěných skutečností, které vedly k prověřování nároku žalobkyně na odpočet DPH a to v rámci následujícího právního a judikatorního rámce a jeho aplikace na skutkový stav.

79. Posouzení nároku žalobkyně na odpočet DPH se odvíjí od způsobu prokazování skutečností rozhodných pro správné stanovení daňové povinnosti, tedy i ověření správnosti žalobkyní uváděných údajů v daňovém tvrzení (přiznání) a vystavení předmětných daňových dokladů. Prokazování nároku v daňovém řízení se řídí zásadami důkazního břemene vymezenými v § 92 a násl. daňového řádu.

Podle § 72 odst. 1 zákona o DPH ve znění účinném pro rok 2015 je plátce daně oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelného plnění.

Podle § 73 odst. 1 zákona o DPH ve znění účinném pro rok 2015 plátce prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven jiným plátcem.

Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.

Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.

Podle ustanovení § 8 odst. 1 daňového řádu správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.

80. Podle citovaných ustanovení zákona o DPH, směrnice 2006/112, o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „Směrnice“) a i dle stávající judikatury správních soudů je k uplatnění nároku na odpočet DPH nutno splnit podmínky jak hmotněprávní, tak

formální povahy. Hmotněprávní podmínky jsou splněny, pokud daňový subjekt, který je plátcem daně, přijal zboží nebo služby jemu poskytnuté rovněž osobou povinnou k dani a na výstupu je použil pro účely uskutečnění svých zdanitelných plnění. Hmotněprávní podmínky nároku se prokazují zásadně daňovým dokladem (čl. 178). Uvedení dodavatelů na fakturách týkajících se zboží nebo služeb, ve vztahu k nimž je uplatňován nárok na odpočet DPH, je tak *formální* podmínkou uplatnění tohoto nároku. Jestliže není pochyb o tom, že jsou splněny jak hmotněprávní, tak formální podmínky nároku na odpočet daně, nelze nárok na odpočet daně odeprít. Jinak tomu může být v případě, kdy formálně předložené doklady nejsou dostatečně průkazné, jestliže se vyskytnou okolnosti, které skutečnosti v dokladech uvedené zpochybňují, a není dostatečně prokázáno, že formální daňové doklady jsou podloženy reálným plněním, které je *hmotněprávní* podmínkou nároku.

81. Správci daně tak někdy nemusí postačovat jen vystavená faktura a další účetní doklady, ale zohledňuje i další poznatky a okolnosti, které plnění provázejí, a v tom případě může vést dokazování potřebné pro ověření nároku na odpočet daně.
82. Správní soudy včetně Nejvyššího správního soudu aplikaci důkazního břemene v daňovém řízení judikovaly již v řadě svých rozhodnutí. Vyložily, že prokázání daňových tvrzení (zde nárok žalobkyně na odpočet DPH) je předně na daňovém subjektu. Plátce je povinen podat daňové přiznání a prokázat nárok na odpočet DPH příslušným daňovým dokladem. Tím je zahájeno řízení vyměřovací, v němž je správce daně nejen oprávněn, ale i povinen dbát, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů (§ 92 odst. 2 daňového řádu). Správce daně je za tímto účelem oprávněn ověřovat přiznanou daňovou povinnost, její správnost a reálnou podloženost v rámci údajů uvedených v daňovém přiznání, za jejichž správnost ovšem v daňovém řízení nese odpovědnost daňový subjekt. Správce daně v případě, kdy nemá pochybnosti o správnosti daňového přiznání, vyměří daň podle údajů daňového přiznání, aniž by se musel obracet na daňový subjekt s výzvou k prokázání údajů v daňovém přiznání, nebo užít jiných prostředků ověřování povinnosti daňového subjektu. V takovém případě mu postačují listinné podklady (daňové přiznání, případně další doklady k němu připojené), nicméně v případech, kdy správci daně vzniknou pochybnosti o správnosti údajů uvedených v daňovém přiznání, jako tomu bylo v tomto případě, je oprávněn i povinen ověřovat správnost přiznané daňové povinnosti, přičemž tak činí kontrolními prostředky a postupy, které mu zákon stanoví. Činí tak zejména výzvami vůči daňovému subjektu, ale i vůči třetím osobám, dožádáním, místním šetřením, výsledky svědků apod. Tak se tomu v dané věci stalo a pro vypořádání stěžejní námítky žalobkyně ohledně aplikace zásady důkazního břemene je třeba skutečně vycházet z právního rámce rozložení, resp. přenosu důkazního břemene tak, jak jej správně žalovaný podrobně vymezil již v napadeném rozhodnutí.
83. Uvedené však neznamená, že by důkazní břemeno přešlo zcela na správce daně. I v tomto případě zůstává břemeno tvrzení, ležící na daňovém subjektu stále zachováno, pouze v rozsahu skutečností, které vyvolávají pochybnosti správce daně o správnosti údajů daňového přiznání, se v mezidobí přenáší důkazní břemeno na správce daně. V tomto rozsahu je na správci daně, aby prokázal skutečnosti *v této fázi řízení* vyvracející věrohodnost, průkaznost a správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým

subjektem. Správce daně nemá podle zákona povinnost vyvracet tvrzení žalobce „nade vší pochybnost“, neboť k takovému prokázání by mohlo dojít jen po zevrubném dokazování vlastní daňové povinnosti plátce správcem daně, což není možné, neboť správce daně nezná veškeré okolnosti dodávek plnění. Ze strany správce daně tedy *nemůže jít o zevrubný důkaz daňové povinnosti plátce*, břemeno tvrzení, ale též povinnost toto tvrzení doložit – břemeno důkazní leží stále na plátcovi a nekončí s tím, že nadále správnost těchto dokladů bude prokazovat jen správce daně. To však neznamená, že skutečnosti vyvracející správnost údajů plátce mohou vzejít z libovolných tvrzení finančních orgánů, nýbrž musí mít oporu v opodstatněných zjištěních zdokumentovaných v daňovém spise. Správce daně v souzené věci neuplatnil libovolná tvrzení, svůj postup k ověření přijatých zdanitelných plnění ve zprávě o daňové kontrole uvedl a ve spise zdokumentoval a v napadeném rozhodnutí náležitě odůvodnil.

84. Soud přezkum napadeného rozhodnutí k námitce rozložení důkazního břemene vedl směrem k posouzení, zda skutkový stav zjištěný v rámci daňové kontroly správcem daně a v průběhu dokazování byl postačující a zároveň, zda byl podroben náležitěmu hodnocení důkazů a právnímu posouzení v souladu se zákonem a četnou judikaturou soudů.
85. Žalobkyně v podané žalobě nezpochybňuje, jakými důkazními prostředky byl skutkový stav prokazován jí samotnou a jakými důkazními prostředky zjišťován žalovaným ani to, co bylo uvedeno ve výpovědi svědků, tj. že výpovědi svědků a záznamy v knihách jízd žalobkyně by nebyly pravdivé. I v podkladech správního řízení má oporu tvrzení žalobkyně, že svůj nárok na odpočet daně prokazovala objednávkami, přijatými daňovými doklady od společnosti ETRUSK MEDIA a fotodokumentací reklamy a následně i návrhy vyloučení svědků a předložením knihy jízd (deníku jízd). Oproti tomu je však mezi účastníky řízení sporné vyhodnocení všech uvedených podkladů z hlediska důkazního břemene v daňovém řízení.
86. V dané věci se soud, vycházející z daňového spisu, neztotožňuje s námitkou žalobkyně, že by se správce daně nebo žalovaný při hodnocení důkazů dopustili nesprávného posouzení rozložení důkazního břemene v daňovém řízení. Správce daně uvedl řadu zjištění, které postačovaly k vyvolání pochybností o hmotněprávních podmínkách nároku na odpočet daně, tj. o tom, zda plnění bylo dodáno žalobkyni a jí přijato od plátce daně a zda se tak stalo v deklarovaném rozsahu.
87. Předně daňové doklady, které žalobkyně předložila k průkazu svého nároku na odpočet DPH dokumentují množství obchodních a fakturovaných plnění v rámci předemných zdaňovacích období v určité lokaci, termínu a s motivem koncertu hudebního tělesa žalobkyně a předmětem plnění – zajištění reklamy na velkoformátové obrazovce a mobilní reklamy, někde i grafické zpracování reklamy a monitoring kampaně.
88. Množství fakturace a předmět plnění se vztahuje toliko k dodavateli ETRUSK MEDIA, ohledně jehož osoby a plnění jako u bezprostředního dodavatele žalobkyně vznikly pochybnosti o zajišťování a zpracování reklamy, vycházející ze zjištění daňové kontroly na str. 9 Zprávy o daňové kontrole, konkrétně z hlediska vzniku společnosti ETRUSK MEDIA ke dni 6.2.2014, dosud neosvědčeného podnikání v reklamě, jeho místě (byt, prodejna nábytku) a ve skutečnostech, že reklamní služby přijímala každý měsíc od jiných dodavatelů. Byly rovněž zjištěny a popsány okolnosti zpochybňující plnění i od dodavatelů společnosti ETRUSK MEDIA, zejména v jejich nekontaktnosti nebo jen

v částečném plnění (LESCOLA LTD v měsíci listopadu 2015 a jen v lokalitě obrazovky na Můstku), včetně nesouladu prezentace reklamy v návaznosti na provozovatele obrazovky (společnosti BONUSS.) Zjištění, která vedla k pochybnostem správce daně ohledně dodavatele žalobkyně a případně i nemožnosti ověření u jejích subdodavatelů (dodavatelů ETRUSK MEDIA) jsou podrobně, s odkazem na jejich zdroje popsána ve Zprávě o daňové kontrole (str. 6–10 str. 52 až 53) a jsou vyhodnocena v dodatečných platebních výměrech i v napadeném rozhodnutí. Žalobkyně s těmito pochybnostmi a informacemi o uvedených subjektech byla prokazatelně seznámena při projednání Zprávy o daňové kontrole dne 13. 2. 2018 a znovu dne 4. 3. 2019. Vzhledem k uvedeným zjištěním a informacím o uvedených společnostech, se fakturovaný předmět plnění i jeho rozsah nejevil souladný s působením jediné společnosti ETRUSK MEDIA, když ve věci působilo více mediálních agentur. Uvedené umocňovalo další zjištění o propojení žalobkyně v osobě J. H. s jinými jejími dodavateli (Sound Trust, s. r. o., a Prague Proms, o. p. s.), které však dle daňových dokladů i tvrzení žalobkyně předmětná reklamní plnění v rozhodných zdaňovacích obdobích neposkytly.

89. Ve světle těchto pochybností, které jsou dostatečné a opodstatněné k pochybnostem správce daně a k nezbytnosti prověření daňových poměrů žalobkyně, soud má za to, že správce daně unesl důkazní břemeno prokázání skutečností vyvracejících věrohodnost předložených daňových dokladů a daňového tvrzení ve smyslu § 92 odst. 5 daňového řádu v tom, že předmětné plnění dodala společnost ETRUSK MEDIA v deklarovaném rozsahu. Tyto pochybnosti byly umocněny následně dalším dokazováním výsledkem svědků ve spojení s tvrzením žalobkyně o jediném dodavateli ETRUSK MEDIA, že by toto plnění poskytl jiný konkrétní dodavatel.
90. Správce daně opatřil dostatek důkazních prostředků, které mohly přispět k objasnění skutkového stavu věci jak ve vztahu k reklamě na velkoformátové obrazovce, tak k mobilní reklamě, neboť vycházel (k návrhu žalobkyně) předně z výpovědí osob, které působily ve společnosti ETRUSK MEDIA (J. H. také současně jako ředitel žalobkyně, P. H. a Z. C. jako svědci), tak i z výpovědí dalších svědků, kteří se měli s reklamou setkat. J. H., P. H. a Z. C. ke konkrétním dotazům správce daně sice potvrdili, že reklamu na abonentní koncerty realizovala ETRUSK MEDIA, nicméně neuvedli žádné konkrétní okolnosti zjišťování reklam, naopak zmínili okolnosti, které správce daně v pochybnostech utvrdily. Jedná se o výpověď p. J. H. o tom, že veškerá činnost žalobkyně byla od r. 2014 soustředěna pod SOUND TRUST s. r. o. a jen obecně se vyjádřil k tomu, kdo obvykle reklamy objednává s tím, že dochází k přeprodávání reklamních ploch na společnost SOUND TRUST s. r. o. Takto obecně vyznívající výpověď odkazem na podklady na nosičích (včetně již graficky zpracované reklamy pro ETRUSK MEDIA), která však byla na některých fakturách vyfakturována žalobkyni jako plnění od ETRUSK MEDIA, nemohla přinést pro žalobkyni příznivý důkaz o tom, že by pochybnosti správce daně vyvrátila. Stejně tak i výpověď svědka P. H. ve vztahu k rozhodnému období a výlučně k mobilní reklamě na vozidlech, že měl s reklamou za ETRUSK MEDIA jezdit jako řidič a provádět její monitoring, neobjasnila dodavatele mobilní reklamy. Pan P. H. nejezdil s reklamou v rozhodném období a reklama byla nakoupena od jiných dodavatelů. Ve vyjádření J. H. a P. H. tak nemohlo jít o průkazné svědectví k rozsahu plnění v zajišťování reklamy společností ETRUSK MEDIA – jejím zpracováním a prezentací dle rozsahu fakturace a v rozhodném období. I když soud v souvislosti s mobilní reklamou nepovažuje za významné, zda dle monitoringu – pořízení fotografií mobilní reklamy byli či nebyli u obchodních center

zachycení určití lidé jako konzumenti reklamy, významným z hlediska vyvrácení pochybností správce daně jistě je, že fotodokumentace ve spise a i ve Zprávě o daňové kontrole nedokumentuje to podstatné – místo – město a termín monitoringu reklamy. Ani fotodokumentace tak ve spojení s vyjádřením J. H. a P. H. ve vzájemné souvislosti nepostavila na jisto nejen osobu dodavatele žalobkyně, ale zejména rozsah předmětného plnění dle předložených faktur.

91. Jak je patrné z protokolů o výslechu svědků pochybnosti správce daně neodstranily ani výslechy dalších svědků – Z. C., B. T. a L. S. Uvedení svědkové vypovídali k návrhu žalobkyně k prezentaci mobilní reklamy a k mobilní reklamě se také vyjadřovali. Z výpovědi svědka Z. C. ze společnosti ETRUSK MEDIA vyplynula nejen obecně spolupráce se žalobkyní, přičemž konkrétní okolnosti zajištění reklamy vozidly nedokázal uvést, ačkoliv uváděl, že s vozidly jezdil on, členové jeho rodiny, pan P. H. (ten však vypověděl, že řídil vozidlo s reklamou počátkem roku 2015) a další firmy, ty však svědek neznal. Kromě toho nedokázal lokalizovat místa reklam u obchodních center, když neuváděl, v jakých městech se tak dělo. Nadto u tak specifikovaného nestatického a časově proměnlivého plnění je nezvyklé, aby objednávka, fakturace a schválení mobilní reklamy probíhalo jen telefonicky nebo osobně jak tento svědek uvedl, a aby nebyla ze strany objednatele co do rozsahu a kvality plnění před fakturací ověřena.
92. Výpověď svědkyně B. T. ze společnosti POLYMEDIA, s. r. o., přinesla toliko zjištění o tom, že ETRUSK MEDIA měla prostředky k poskytnutí mobilní reklamy ve vozidlech, které získala od POLYMEDIA, s. r. o., a o fungování trhu s reklamou, včetně cenových relací, která stejně tak jako výpověď L. S. nepotvrdila rozsah reklamy dle fakturace na konkrétních místech v Praze. Soud tak přisvědčuje hodnocení žalovaného, že zachycení různých typů reklam po městě, když na koncerty a další činnost žalobkyně zadávaly reklamy i další společnosti, neprokazují že žalobkyně přijala zdanitelná plnění od společnosti ETRUSK MEDIA tak, jak je uvedeno na daňových dokladech.
93. Výpověď svědka L. D. ze společnosti BONUSS potvrdila jen vysílání reklamních spotů na velkoformátové obrazovce, kterou společnost BONUSS provozovala. Vzhledem k tomu, že toto bylo za transakční náklady a BONUSS nepotvrdila obchodní vztah se žalobkyní, nelze dovozovat, že tato výpověď prokázala, že žalobkyně přijala předmětné reklamní služby od ETRUSK MEDIA v deklarovaném rozsahu nebo že by tyto služby přijala od společnosti BONUSS. Přijetí služeb od BONUSS ostatně žalobkyně jednoznačně odmítá a dokonce to uplatňuje jako žalobní námitku.
94. Ve vztahu k reklamě na velkoformátové obrazovce nebylo možné zjistit zpracovatele reklamy a vysílací rozsah ani ze záznamů na CD.
95. Z fotodokumentace předložené žalobkyní skutečně nelze zjistit konkrétní vozidlo a specifikovat alespoň datum realizace mobilní reklamy. Pokud byla v pozadí vozidel identifikována pouze 2 místa tvrzené reklamy – Letňany a Prosek, pak tato mobilní kampaň není zachycena ve fakturaci a tento nedostatek nemohlo zhojit ani dodatečné doplnění míst a dat pořízení jednotlivých fotografií, nebyly-li zachyceny a zaúčtovány již v době plnění a vycházejí z knih jízd, jejichž záznamy byly správcem daně v rámci daňové kontroly rovněž zpochybněny. V knihách jízd, které Z. C. k průkazu mobilní reklamy předložil, totiž byla zaznamenána jiná místa, což ve spojení s jeho výpovědí, že mobilní reklama nebyla poskytována jen v Praze, ale také ve středních a západních

Čechách není souladné s údajem na předmětných fakturách týkající se mobilní reklamy v oblasti Prahy. Proto ani předloženou fotodokumentaci a knihou jízd nebylo možné osvědčit poskytnutí fakturovaných služeb od ETRUSK MEDIA a v rozsahu uvedeném na daňových dokladech.

96. Správce daně se údaji a záznamy z knihy jízd náležitě zabýval ve Zprávě o daňové kontrole v rámci výslechu svědka Z. C. na str. 18, kde jsou ve vztahu k jízdám s reklamou uvedeny jiné společnosti a vykázány trasy i mimo území Prahy, avšak bez prezentace konkrétních míst s alespoň s intervalem prezentace reklamy. S odkazem na podrobné zdůvodnění úvah správce daně, které měla možnost žalobkyně rovněž seznala při seznámení se Zprávou o daňové kontrole, které našlo svůj odraz v napadeném rozhodnutí, tak bylo jen jedním z dalších podkladů, které nesvědčily ve prospěch žalobkyně.
97. K uvedenému nelze přehlédnout, že fakturace mobilní reklamy se týkala mnohem menšího časového rozsahu reklamy než na velkoformátové obrazovce, jak vyplývá z přehledu v tabulkách na str 4–6 ve spojení s popisem předmětu a rozsahu plnění v jednotlivých daňových dokladech.
98. Soud považuje za neoprávněně všechny žalobní námitky v bodech pod čl. IV–VII žaloby, které ve vztahu ke zjištění skutkového stavu věci jak pro statickou tak pro mobilní reklamu namítají nesprávné hodnocení důkazů, poukazují na soulad výpovědí uvedených svědků a předložené fotodokumentace k fakticitě poskytnutí reklamy a na přenesení důkazního břemene na správce daně. Jak bylo vysvětleno výše, fakticita reklamního plnění není automaticky relevantní pro uznání dodavatele a rozsahu reklamy. Nelze se odvolávat na nečinnost správce daně v tom, že on je tím, který neopatřil důkazní prostředky ve prospěch žalobkyně a toto klade k tíži žalobkyně. Není případné se odvolávat na to, že správce daně měl provádět zevrubné dokazování včetně např. „vysílané smyčky“ společností BONUSS a měl vést žalobkyni k předložení další fotodokumentace, kterou by byla ona ochotna předložit. Pokud žalobkyně měla další důkazy ve své dispozici, měla je sama předložit v daňovém řízení po seznání pochybností správce daně či v odvolacím řízení. Zmínka o konkrétních dosud neuveřejněných fotografiích dokonce není ani v podané žalobě, ostatně v podané žalobě, pojaté velmi obecně, není ani konkrétně vyvráceno, jaké skutečnosti nevyvozené z provedených důkazů (zejména z výpovědi svědků) zcela objasněně svědčily ve prospěch plnění od ETRUSK MEDIA v e fakturovaném rozsahu. Pokud žalobkyně nárokuje odpočet daně a nesouhlasí se závěry správce daně i žalovaného, prioritními žalobními námitkami by měly být skutečnosti, které přímo a konkrétně doprovázejí a prokazují správcem daně zpochybněnou fakturaci. To soud v podané obraně žalobkyně nenalezl. Unesení důkazního břemene stíhá nadále žalobkyni, pokud jde o prokazování skutečností, které jsou přímo ve sféře žalobkyně. Správce daně nebo žalovaný nejsou těmi, kteří při by z důvodu neprůkaznosti dodavatele a rozsahu plnění měli sami dohledávat skutečnosti rozhodné pro výši daňové povinnosti. Správce daně uvedl řadu zjištění, které ve své vzájemné souvislosti, a to při nedostatku alespoň možné věcné a časové dokumentace přijatých a poskytovaných služeb v reklamě žalobkyni, zejména jejich rozsahu a souvztažnosti plnění nepřesvědčily o přijetí zdanitelných plnění v rozsahu deklarovaném na fakturách a vyvolaly pochybnosti o hmotněprávních podmínkách nároku na odpočet daně. Správce daně tak unesl důkazní břemeno prokázání skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost

povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných žalobkyní daňovým subjektem.

99. Soud považuje za naprosto liché námitky žalobkyně, že celé řízení je nestandardní, když jsou jí vytýkány skutečnosti týkající se jiných subjektů. Důkazní břemeno nebylo pojmáno extenzivním způsobem, když správce daně nejprve dle § 92 odst. 5 daňového řádu žalobkyni prokázal skutečnosti zpochybňující její dosavadní daňové tvrzení a tyto pochybnosti směřoval zejména k dodavateli ETRUSK MEDIA v obchodním vztahu se žalobkyní, kdy tato společnost je deklarována jako jediný obchodní partner a byť měla nakupovat služby od jiných dodavatelů, předmět plnění a rozsah služeb včetně fakturované ceny se týkal žalobkyně.
100. V souzené věci žalobkyní namítaná nestandardnost daňového řízení (zejména tvrzená v replice) nespočívá ani ve způsobu dokazování na platformě podvodu, neboť žalobkyni není v žádném případě vytýkáno její zapojení do řetězce zasaženého podvodem a současně žalovaným ani nebyly předestřeny takové okolnosti, které jinak podvodný řetězec typizují.
101. Uvedená replika vlastně znamená, že v případech, kdy daňový subjekt neprokáže přijetí plnění od plátce daně a jeho rozsah, je třeba vést dokazování o jeho zapojení do podvodu na DPH. Tak tomu však vždy být nemusí, neboť nedostatek důkazů prokazujících přijetí zdanitelného plnění od určitého plátce nemusí znamenat podvod na dani, ale např. i neopatrnost, nepředvídatost a nepřipravenost prokázat nárok na odpočet, jestliže zároveň transakci provázejí určité pochybnosti. V případě žalobkyně, kdy nebylo prokázáno, že dodavatel označený na daňovém dokladu plnění žalobkyni poskytl a nevyšel najevo ani jiný plátce daně, který předmětné reklamní plnění buď nepřímo či přímo na místo deklarovaného dodavatele dodal, nebylo možné ověřit jak rozsah plnění, tak skutečnost, zda žalobkyně přijala plnění od plátce daně. Tyto skutečnosti nezakládaly nezbytnost vést dokazování k tomu, zda nárok na odpočet daně nebyl žalobcem uplatňován zneužívajícím způsobem – podvodem, když postačovalo zjištění o nesplnění všech hmotněprávních podmínek vylučujících nárok na odpočet daně. Ostatně případné prověřování, zda žalobkyně byla či nebyla zapojen do podvodného jednání by v dané věci, při neurčitosti dodavatele a plnění jeho daňových povinností postrádalo smysl.
102. Městský soud má naopak za to, že nic nenasvědčuje tomu, že by žalobkyně byla zapojena do podvodu na DPH. Všechny zjištěné skutečnosti, a to v souladu s tím, co sama v žalobě tvrdí, totiž, že s ohledem na běžnou praxi v reklamě, na podíl či působení více mediálních agentur v reklamních plněních, na faktory, které značí určitý proces rezervace a ocenění vysílacího času a poté stanovení běžné ceny plnění, jakož i její přesvědčení, že pokud jí byly reklamy poskytovány a uznány i v jiném období, lze automaticky přiznat nárok na odpočet daně i v období rozhodném, svědčí spíše o neuvědomění si nutnosti zajištění dostatečně průkazných podkladů pro účely daňového řízení, nebo o její neobezřetnosti a možná i lehkovážnosti. Soud nemá za to, že by mělo být nepřiměřeně požadováno, aby daňový subjekt prokazoval poskytnutí každé dílčí reklamní služby, pokud jde o opakující se vysílání např. na světelných tabulích, obrazovkách, nicméně ze záznamu takové reklamy, např. na nosiči by mělo být např. z doprovodné informace zřejmé, že v podstatném předmětu fakturace byla v té době odvysílána ve sjednaném rozsahu. Jestliže žalobkyně neměla uvedený či jiný podobný přehled o odvysílání reklamy jak statické, tak mobilní k dispozici a v dané věci toto

neosvětlily ani výpovědi svědků, dostatečná fotodokumentace a knihy jízd, lze skutečně usuzovat na nepřipravenost či nedůslednost žalobkyně. Ona je, nikoliv správce daně, přece tím, kdo zná skutečnosti ohledně jí přijatého zboží a služeb a obchodování s konkrétním dodavatelem, žalobkyně má disponovat důkazy o navázání spolupráce a měla by plnění v podobě přebírání těchto služeb a úhrad za ně ověřovat a náležitě zdokumentovat. To při vědomí, že z uvedené obchodní transakce bude uplatňovat nárok na odpočet daně. Bylo proto na žalobkyni, aby svá tvrzení prokázala skutečnostmi, které se přímo váží k její vlastní činnosti, kterou by měla mít doloženo věcnými a časovými údaji o přijetí konkrétních služeb od konkrétního dodavatele služeb a jejich použití. Ve stádiu přenosu důkazního břemene zpět na žalobkyni, se žalobkyni nepodařilo prokázat skutečné přijetí zdanitelného plnění dle doložených listin a fakturace a tím i nárok na odpočet daně.

103. Tvrzení žalobkyně o úplném přenosu důkazní povinnosti na správce daně a to, že správce daně na místo žalobkyně byl nečinný a neopatřil další důkazní prostředky svědčící ve prospěch žalobkyně, tak neobstojí.
104. Soud tak shledal nedůvodnými námitky žalobkyně o nesprávném hodnocení důkazů a nesprávném rozložení důkazního břemene. Ve světle těchto pochybností pak soud v obraně žalobkyně, která se v odvolání a téměř shodně v žalobě odehrává především v rovině zpochybňování hodnocení důkazů, které ovšem přesvědčivě neprokázaly, kdo je dodavatelem plnění ze všech zainteresovaných mediálních agentur a také rozsah plnění v rovině skutkových argumentů k předmětu plnění, nespaturuje průkaz nejen toho, že předmětné plnění dodal žalobkyni dodavatel uvedený na daňových dokladech a v deklarovaném rozsahu, ale ani toho, že by toto plnění poskytl jiný dodavatel, u něhož by bylo možné zjistit, zda je plátcem daně či nikoliv, neboť takového jiného dodavatele, který by žalobkyni dodal plnění, jenž bylo následně poskytnuto jejím odběratelům, žalobkyně neoznačuje a ostatně jej popírá.
105. Žalobkyni se tak v rámci jejího důkazního břemene nepodařilo vyvrátit pochybnosti správce daně a prokázat přijetí zdanitelného plnění v rozsahu, jak bylo deklarováno, a *to ani od jiného subjektu, který by byl plátcem daně* tak, aby byl zachován princip neutrality daně.
106. Z důvodů jiných okolností případu žalobkyně nelze na danou věc aplikovat ani rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 334/2017-208 ze dne 23. 3. 2022, který v době mezi rozhodováním finančních orgánů a rozhodnutím městského soudu v této věci přinesl posun v otázce, jakým způsobem vykládat dosavadní judikaturu SDEU týkající se nároku na odpočet DPH, pokud je plnění uskutečněno, avšak není jednoznačně zjištěna osoba dodavatele. Nejvyšší správní soud Soudnímu dvoru EU usnesením ze dne 11. 3. 2020, čj. 1 Afs 334/2017 - 54, položil předběžné otázky, které se tohoto výkladu týkaly a ve sledu rozsudku SDEU ve věci *Kemwater ProChemie C 154/20*, v níž SDEU na uvedenou otázku odpověděl, rozšířený senát NSS judikoval, publ. v právní větě, že *„Postavení dodavatele zboží nebo poskytovatele služeb jako plátce daně z přidané hodnoty je jednou z hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně z přidané hodnoty [§ 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, čl. 168 písm. a) směrnice 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty]. Dodavatel zboží nebo poskytovatel služeb nemusí být jednoznačně identifikován, pokud ze skutkových okolností s jistotou vyplývá, že postavení plátce daně z přidané hodnoty nutně měl. Důkazní břemeno o tom tíží daňový subjekt uplatňující nárok na odpočet daně z*

přidané hodnoty. Výjimkou je situace, kdy údaje potřebné k ověření, zda je hmotněprávní podmínka nároku na odpočet naplněna, má k dispozici správce daně“.

107. Uvedený posun v judikatuře nemůže ve věci žalobkyně vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť nedopadá na předmětný skutkový stav, když z okolností tvrzených žalobkyní a zjištěných žalovaným nepřichází z důvodu neprokázání splnění hmotněprávní podmínky plnění konkrétním dodavatelem (jiným než ETRUSK MEDIA) v deklarovaném rozsahu, potřebné prokázání či ověření zda je takový dodavatel žalobkyně plátce daně a zda v uvedeném rozsahu plnění poskytl. Řízení v této věci se tak ocitlo toliko v situaci důkazní nouze k průkazu přijetí zdanitelného plnění od společnosti ETRUSK MEDIA.
108. Správce daně i žalovaný všechny důkazy vyhodnotili v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a přihlédli ke všemu, co vyšlo najevo.
109. Ke zrušení napadeného rozhodnutí nemůže vést ani procesní námitka žalobkyně, že jí správce daně neumožnil nahlédnout do vyhledávacího spisu. Tato žalobní námitka se vzdor tomu, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí již s touto námitkou v rámci prvního odvolacího důvodu již vypořádal v napadeném rozhodnutí je znovu založena na přesvědčení žalobkyně, že ve vyhledávací části spisu se nacházejí důkazy v její prospěch. Soud ověřil, že veškeré důkazy, které byly provedeny, jsou zdokumentovány ve Zprávě o daňové kontrole a jedině z nich, jak je patrné z napadeného rozhodnutí žalovaný vycházel. Soud se seznámil s obsahem vyhledávacího spisu a zjistil, že obsahují úkony ve vyhledávání informací, které se netýkají subjektů, jejichž poměry byly předmětem dokazování v daňovém řízení žalobkyně ani nebyly zmíněny v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů a nestaly se předmětem hodnocení skutečností rozhodných pro správné stanovení daňové povinnosti žalobkyně (nároku na odpočet). Výjimku tvoří informace o ETRUSK MEDIA, VIN kódech a společnosti ANRISE CAPITAL s.r.o., které jsou součástí veřejné části daňového spisu, z něhož rozhodnutí vycházejí a s nimiž byla žalobkyně k rozsahu předmětného plnění seznámena ve Zprávě o daňové kontrole při jejím projednání a mohla je také zjistit z úředních záznamů. Soud tak přisvědčuje žalovanému v tom, že všechny listinné důkazní prostředky, které byly použity, jsou zařazeny ve veřejné části spisu. Soud ověřil, že listiny, týkající se postupu vyhledávání informací ve vztahu ke zcela jiným subjektům – třetím osobám, než které byly v rozhodnutích hodnoceny, nebyly nutné pro další průběh řízení, neboť neobsahovaly informace rozhodné pro daňové poměry žalobkyně, a to ani v její prospěch nebo neprospěch. Správní orgány proto na nich své dokazování a závěry nepostavily.
110. Správce daně neporušil ust. § 65 daňového řádu, neboť ve vyhledávací části spisu byly zařazeny pouze písemnosti, které nebyly použity v řízení jako důkazní prostředek, oproti tomu písemnosti, které byly užity jako důkazní prostředek, byly zveřejněny v rámci daňové kontroly.
111. Správce daně postupoval v souladu s daňovým řádem.
112. Dle § 66 odst. 2 daňového řádu je daňový subjekt oprávněn u správce daně nahlédnout do částí spisu týkajících se jeho práv a povinností, které označí, *s výjimkou části vyhledávací*; za stejných podmínek je daňový subjekt oprávněn nahlédnout do osobních daňových účtů vedených v rámci evidence daní o jeho daňových povinnostech.

113. Podle § 66 odst. 2 daňový subjekt je oprávněn nahlédnout do soupisu písemností obsažených ve vyhledávací části spisu. Z takto poskytnutého soupisu nesmí být patrný obsah jednotlivých písemností.
114. Podle § 66 odst. 3 daňového řádu není-li ohrožen zájem jiného daňového subjektu nebo jiných osob zúčastněných na správě daní anebo cíl správy daní, může správce daně v odůvodněných případech, kdy je to nutné pro další průběh řízení, umožnit nahlédnutí i do písemností ve vyhledávací části spisu.
- Protože v souzené věci nebyly písemnosti ve vyhledávacím spise potřebné k dokazování pro jejich irelevanci k poměrům žalobkyně, nebyla splněna podmínka výjimečného užití nahlédnutí do vyhledávacího spisu, neboť ve smyslu citovaného zákonného ustanovení to nebylo nutné pro další průběh řízení.
115. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
116. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť pro tento postup byly dány podmínky ust. § 51 s. ř. s., neboť účastníci řízení k výzvě soudu ve smyslu citovaného ustanovení nepožadovali projednání žaloby při nařízeném ústním jednání.
117. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému v souvislosti s řízením u soudu žádné náklady nad rámec běžné činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. června 2022

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Ivankou Havlíkovou ve věci

žalobkyně: **Český národní symfonický orchestr, o. p. s.**, IČO 24240133
sídlem Weilova 1144/2, 102 00 Praha 10
zastoupená společností Daně & Daně, s. r. o.
sídlem Oborného 299/10, 709 00 Ostrava – Mariánské hory a Hulváky

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, IČO 72080043
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2020, č. j. 16768/20/5300-22443-607102, o opravě písemného vyhotovení rozsudku

t a k t o :

Písemné vyhotovení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2023, č. j. 9 Af 24/2020-115, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného uvedenému v záhlaví tohoto usnesení, **se opravuje** tak, že v závěru rozsudku v levém dolním rohu se na místo zde nesprávně uvedeného data vydání rozsudku „22. června 2022“ uvádí správné datum vydání rozsudku „22. června 2023“.

Odůvodnění:

118. Městský soud v Praze v rámci porozsudkové agendy zjistil, že v soudním spise je založeno písemné vyhotovení rozsudku v této věci s chybou v uvedení data vydání rozsudku. Skutečnost, že došlo k chybě v psaní, je zřejmá ze soudního spisu vedeného v dané věci, zejména z data vyvěšení zkráceného znění rozsudku, ke kterému došlo dne 22. 6. 2023. Uvedené datum nese i protokol o hlasování založený ve spise.
119. Z uvedeného důvodu proto předsedkyně senátu provedla opravu zkráceného znění rozsudku podle § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Poučení:

Proti tomuto usnesení není přípustná kasační stížnost (§ 102 a násl. s. ř. s.)

Praha 7. září 2023

JUDr. Ivanka Havlíková
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.